

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku S. P.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego decyzją z 13.02.2017 r., powołując się na przepisy ustawy z 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2016 r., poz. 277), odmówił S. P. prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, wskazując w uzasadnieniu, iż w wyniku badania przeprowadzonego przez komisję lekarską KRUS 7 lutego 2017 r. nie stwierdzono u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

S. P. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty, ewentualnie uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu odwołania kwestionował ustalenia Komisji twierdząc, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie.

Wyrokiem z 27 lipca 2017 r., sygn. akt III U [...], Sąd Okręgowy w Ł. oddalił odwołanie (pkt 1) i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika ubezpieczonego kwotę 90 złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tj. o kwotę 20,70 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt 2).

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...], oddalił apelację wnioskodawcy S. P. od powyższego wyroku Sądu Okręgowego (pkt I) i przyznał radcy prawnemu M. P. z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym wynagrodzenie w kwocie 120 zł, powiększone o należny podatek od towarów i usług, które nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Ł. (pkt II).

S. P. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w pkt I, zarzucając mu naruszenie art. 285 § 1 i art. 286 k.p.c., przez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z innych biegłych, chociaż opinia biegłych jest niepełna, albowiem nie zawiera odniesienia do opinii lekarzy orzeczników o stanie zdrowia skarżącego w latach 2012-2016 (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W związku z powyższym, skarżący wnioskował o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, a także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność i występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podał, iż w sprawach o prawo do renty najistotniejszym dowodem, przesądzającym wynik sprawy, jest opinia biegłych lekarzy, oczywiście jeśli pozostałe przesłanki pozostają spełnione. Zatem sporządzona opinia dotycząca stanu zdrowia osoby starającej się o rentę powinna być sformułowana w sposób przejrzysty, tak aby nawet laik w dziedzinie medycyny mógł taką opinię zweryfikować, sięgając do literatury medycznej. W szczególności opinii nie można uznać za wystarczającą jeżeli ogranicza się ona tylko do opisu - nawet szczegółowego - chorób, skoro brak w niej przesłanek dotyczących zdolności, bądź niezdolności do pracy.

Ocena niezdolności do pracy osoby ubiegającej się o rentę nie może zależeć od swobodnego uznania biegłych. Zatem kwestia oceny stanu zdrowia ubiegającego się o rentę, w tym odniesienie się do innych opinii dotyczących tego

samego problemu, jest istotnym zagadnieniem prawnym. Uchybienie polegające na oddaleniu wniosku o dopuszczeniu dowodu z innych biegłych mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, co świadczy o oczywistej zasadności wniesionego środka zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu merytorycznego rozpoznania.

Przedstawiona przez skarżącego skarga nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem wyrok nie zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2017 r., III CSK 280/16, LEX nr 2216079). Do sprawdzenia, czy rzeczywiście miało miejsce powołane w skardze uchybienie, byłoby wymagane zagłębienie się w akta sprawy, co już wyklucza - jak wynika z powyższego - oczywistą zasadność skargi. Szczególnie istotna w kontekście omawianego przypadku jest jednakże okoliczność, że ze sformułowań użytych przez skarżącego jasno wynika, iż skarżący tak naprawdę kwestionuje prawidłowość dokonanej przez Sąd oceny dowodów i poczynionych przezeń ustaleń faktycznych. To z kolei w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne. Przyjmuje się, że każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepublikowane; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, LEX nr 1102310).

Mimo powyższego można jednak wyjaśnić, iż nie sposób mówić o oczywiście błędnym działaniu Sądu w kontekście odmowy dopuszczenia dowodu z opinii biegłych, w tym opinii uzupełniających lub opinii innych biegłych, a także ich pozytywnej oceny. Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego

wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd nie jest zobowiązany do dopuszczenia dowodu z dalszej opinii w każdym przypadku, kiedy żąda tego strona postępowania. To sąd musi powziąć wątpliwości – czy to sam, czy na skutek stanowisk wyrażonych w toku postępowania przez strony – czy dotychczasowa opinia została sporządzona w sposób prawidłowy, a zatem czy wymaga wyjaśnień lub uzupełnienia. W orzecznictwie podkreśla się przy tym, że dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych może być uzasadnione jedynie "w razie potrzeby", która nie może być wynikiem wyłącznie niezadowolenia strony z niekorzystnej dla niej opinii już przeprowadzonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2017 r., I CSK 627/16, LEX nr 2333045). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., II UK 36/14, LEX nr 1548261).

Mając na uwadze ww. niebudzące wątpliwości kwestie, należy również stwierdzić, że rozważania dotyczące „oceny stanu zdrowia ubiegającego się o rentę w tym odniesienie się do innych opinii dotyczących tego samego problemu” nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego, które definiuje się jako problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni, „istotny” dla systemu prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, LEX nr 2312016).

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.